

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.774/2022/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Bodolai László ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Litresits Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 31.P.21.969/2022/14/II.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a perköltséget a felperes a kiadó (alperes címe) részére köteles megfizetni, továbbá az államnak járó 36.000 (harminchatezer) forint illetéket a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60

napon belül kell megfizetnie az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a kiadó (alperes címe) részére 70.000 (hetvenezer) forint + áfa perköltséget, valamint e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes szerkesztésében megjelenő portál internetes oldalon 2022. július 7-én „cikk címe” címmel, „cikk alcíme” alcímmel megjelent írásban személy1 és ügyvédje, ügyvéd1 nyilatkozott a cég1 néven ismert elektromos autók megosztásán alapuló üzleti vállalkozásban – carsharing üzletágban – történekről, az azzal összefüggő bírósági per eredményéről. E szerint annak kitalálója, és a névadója is személy1 volt, aki végül is nem kapott üzletrészt a projektcégből, a cég1-ből. Emiatt pereskedett a felperessel és az általa tulajdonolt cég3 Zrt.-vel, mely per 6 év után azzal zárult, hogy a bíróság biztatási kárként 100 millió forint megfizetésére kötelezte a felperest.

[2] A cégalakítással kapcsolatosan személy1 azt nyilatkozta, hogy „2014 márciusában találom ki a cég1 nevet, majd felperes, titokban, a hátam mögött, megalakítja a cég1 projektcéget. Amikor a név megvan, ő azonnal lép, és kihagy a folytatásból. Nem azt csinálja, hogy velem együtt alapítja meg a projektcéget, ahogy az illett volna, hanem a flottakezelőcégen keresztül, amelyben ő az egyetlen „tulajdonos”, a hátam mögött létrehozza a cég1-t.”

[3] Az írás arról is beszámol, hogy az autómegosztó rendszer kialakítása során szükségessé vált egy olyan szervezet létrehozása, amely nem csak ezen vállalkozási modellt üzemeltető társaságnak, hanem a teljes társadalomnak hasznos intézkedéseket tud hozni, szakmailag támogatni. Ez lett a személy2, amelynek vezetője személy1 volt. A személy2 működésével kapcsolatosan azonban a felperes és személy1 között vita merült fel, amely ahhoz vezetett, hogy annak éléről személy1t visszahívták. Erről ő úgy nyilatkozott, hogy „felperes meg is zsarolt, hogy ha nem lépek le magamtól, akkor tuti nem kapok üzletrészt.”

[4] Ez az esemény a perben is felmerült, arról ügyvéd1 úgy nyilatkozott, hogy a biztatási kár megítélésének feltétele, hogy az azt igénylő tekintetében önhiba ne merüljön fel. „Az ügynek valóban ez a bizonyítás volt az egyik lényege. Ezek után az alperes már meg sem

tudta igazán fogalmazni, mi lett volna személy1 önhibája. Ők azt állították, hogy személy1nak volt egy tisztsége, a személy2 ügyvezetői posztja, amelyről nem mondott le, márpedig ők ezt kérték tőle. Ők ezt önhibának tekintették, mi viszont zsarolásnak. Nem önhiba az, ha valakik azt mondják, »akkor fogsz kapni bármit is, ha lemondasz a társadalmi tisztségéről«, nem, ez a zsarolás kategóriája.”

[5] A felperes 2022. július 28-án átvett térítvevényes levélben helyreigazítást kért az alperestől, melynek eredménytelensége miatt 2022. augusztus 16-án keresetlevelet nyújtott be a bírósághoz.

Kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a pert megelőző kérelmével egyező helyreigazítás közzétételére, miszerint „2022.07.07. napján 08:29-kor »cikk címe« címmel megjelent cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy felperes személy1 tudta nélkül, a háta mögött alapította meg a cég1-t, továbbá valótlanul állítottuk, hogy felperes megzsarolta volna személy1t.”

[6] Arra hivatkozott, hogy a cikk nem közérdekű vitát taglal, nem volt szó közpénzről, a felek között csupán gazdasági természetű vita állt fenn. Saját álláspontja kifejtésére az alperes olyan rövid időt biztosított, hogy mire válaszolni tudott volna, a cikket már leadták. Előadta, hogy a cég1-t nem ő alapította, hanem a résztulajdonát képező cég3 Zrt., a cég1 a programon belül nem kért állami támogatást. személy1 látta el a cég1 személy2beli képviselét, aki azért lett a tisztségéből eltávolítva, mert a cég érdekeit nem megfelelően képviselte. személy1 tudott arról, hogy a cég3 Zrt. megalapítja a cég1-t, így valótlan a cikk azon közlése, hogy a tudta nélkül alapították meg.

Nem vitatta, hogy szó volt arról, személy1 üzletrész tulajdont kap, erre azért nem került sor, mert alkalmatlan volt a vezetésre. Azért mozdították el a személy2 vezetéséből, mert nem a cég érdekeit képviselte, nem zsarolás történt.

Indítványozta személy5 és személy4 tanúk meghallgatását.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a cikk közérdekű és közérdeklődésre számot tartó témát taglal. Azt, hogy közpénz felhasználást érintett, a cikk maga is tartalmazza azon közléssel, hogy felperes 900 milliós támogatást igényelt a projektekre, amit végül nem kapott meg, máshonnan szerzett állami forrást, ezen közléseket pedig a felperes nem vitatta. Felkínálta a felperesnek a válaszadás lehetőségét, amit igazol a cikk végén szerepelő „Lapunk megkereste felperesot, akinek, ha ezzel élni kíván, az ügyben megszólalási lehetőséget biztosítunk.” közlemény, melyre a felperes nem reagált.

[8] Eseti döntésre utalással hivatkozott arra is, hogy nem terheli a sajtót a valóság bizonyítása, amennyiben a közszereplő nyilatkozatát a maga teljességében, szöveghűen tárja a nyilvánosság elé. A közlés lényeges tartalmát ilyenkor magának a nyilatkozónak a véleménye jelenti, amely magában foglalhat a nyilatkozó által értékelt tényállításokat is. Utalt a 34/2017. (XII. 11.) AB és a 3/2015. (II. 2.) AB határozatra is, valamint a Kúria egyes határozataiban foglaltakra.

[9] Csatolta a Fővárosi Törvényszék 17.P.24.418/2017/23. számú közokiratnak minősülő tárgyalási jegyzőkönyvét, amelyben személy6 helyettes államtitkár tanúvallomása igazolja az első sérelmezett közlés valóságának megfelelőségét.

A második sérelmezett közlés valóságát igazolja az ugyanezen tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített, a cikkben is említett személy3 tanú vallomása, aki a személy2ben személy1 vezetőtársa volt.

Indítványozta a cikkben nyilatkozó személy1 tanúkenti meghallgatását.

[10] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperes javára összesen 406.400 forint perköltséget, valamint az állam javára – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására – 36.000 forint eljárási illetéket.

[11] Döntése jogszabályi alapjaként az Alaptörvény IX. cikk 2. és 6. bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdés, 10. §, 12. § (1) bekezdés, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) és (2) bekezdés, a 496. § (1) és (3) bekezdés rendelkezéseit ismertette. Figyelemmel volt a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma által a sajtóhelyreigazítási perek elbírálási szempontjait rendszerező 12., 13. és 14. számú állásfoglalásaiban rögzítettekre, továbbá az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.), 37/1992. (VI. 10.), 36/1994. (VI. 24) és 7/2014. (III. 7.) AB határozatokban kifejtettekre is.

[12] Úgy ítélte meg, hogy a cikk témája közügyet és közpénzfelhasználást érint. A nemzeti elektromobilitási programhoz kapcsolódó állam által finanszírozott személy2 Terv megvalósításához kapcsolódóan a felperes, mint ismert üzletember, gazdasági szereplő által közvetetten – a felperes résztulajdonában álló cég által létrehozott – cég1 projektcég körében a felperes és a cikkben nyilatkozó személy1 üzleti kapcsolatáról, történetéről, vitájáról számolt be, amit a cikkben ismertetett bírósági határozat zárt le. Az alperes által hivatkozott 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban kifejtetteket azért nem tartotta alkalmazhatónak, mert a perbeli írás nem közéleti szereplők, politikusok hivatalos sajtótájékoztatóján elhangzottakról számolt be.

[13] A közlés lényegi tartalmát az interjúalanyok közlései, az esetről alkotott véleményük adja. Ez szükségszerűen magában foglalhat általuk értékelt tényállításokat is, ezek szöveghű nyilvánosság elé tárása esetében az alperest nem terheli a valóság bizonyítása. Értékelte az alperes javára azt is, hogy lehetőséget biztosított a felperesnek a témával kapcsolatban saját nyilatkozat megtételére. E körben nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes a cikk közlése előtt biztosított időt rövidnek találta, mert akár külön cikkben is cáfolhatta volna az általa sérelmezetteket.

[14] Az alperes a sérelmezett közlések valóságát bizonyította is a cikkben nyilatkozó személy1 tanúvallomásával, és a csatolt – a Fővárosi Törvényszék 17.P.24.418/2017/23. számú közokiratnak minősülő – tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomásokkal. A felperes által indítványozott tanúk vallomása nem volt alkalmas e vallomások cáfolatára.

[15] Az első közlés lényegi mondanivalója az, hogy személy1 az ötlete megvalósítására létrehozandó cégben nem kapott üzletrészt sem az alapításkor, sem később, a cég megalapításáról ugyan tudott, de arról nem, hogy abból őt ki fogják hagyni. Ebből a szempontból annak nincs jelentősége, hogy felperes a cég1 projekt céget személy1 háta mögött alapította-e meg, vagy tudott-e az alapításról, mert a felek között az nem volt vitatott. A perben a felperes indítványára kihallgatott személy4 is megerősítette, hogy az érintettek között arról volt szó, hogy személy1 a cégben részesedést kap, ami nem történt meg, a tanú vallomása szerint is eredetileg arról volt szó, hogy a cég1-ben személy1 és maga is tulajdonos lesz, erre tárgyalások folytak.

[16] A második sérelmezett közlés esetében személy1 tanúvallomása igazolta, hogy felperes az üzletrész juttatását a személy2 vezetéséről való lemondáshoz kötötte. Ezt támasztotta alá az alperes által csatolt tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített személy3 tanú vallomása, aki szerint a felperes azt mondta, ha a tanú nem járul hozzá személy1 személy2 éléről történő visszahívásához, vagy személy1 magától nem mozdul (azaz nem mond le), akkor bosszúból ki fogja zárni a cég1 cégből.

[17] Mindezekre tekintettel döntött az elsőfokú bíróság a kereset elutasításáról, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a perköltség viseléséről. Az alperes javára megítélt perköltség összegét Pp. 81. §-a szerint és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére tekintettel mérsékelte a pertárgyértékre és a ténylegesen elvégzett ügyvédi munkatevékenységre figyelemmel. A felperest a Pp. 102. §-a és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. §-a és 3. §-a alapján kötelezte a tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel feljegyzett 36.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

[18] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és az ügy érdemében döntve hozzon a kereseti kérelemnek megfelelő ítéletet, az alperest kötelezze a perköltség viselésére. A Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi szempontú felülbírálatra tartott igényt, azzal, hogy a másodfokú bíróság a tényállást módosítsa, egészítse ki, valamint a megállapított tényeket másként minősítse, továbbá az elsőfokú bíróságától eltérő jogi következtetést vonjon le.

[19] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet tévesen állapította meg, hogy a cikk a személyével kapcsolatosan közpénz felhasználást is érint, mert mind ő maga, mind a meghallgatott tanúk ezzel ellentétes nyilatkozatot tettek. Vitatta továbbá azt is, hogy a jelen per kapcsán ez okból nagyobb lenne a tűrési kötelezettsége.

A perbeli cikk tárgya a cég1 cég alapításának körülményei, amelynek során szó sem volt közpénz felhasználásáról, illetve annak a tervéről. Az a tény, hogy évekkel később a cég igénybe vett mindenki által elérhető elektromos autó vásárlására járó állami támogatást, mely lehetőség a cég megalapításakor még nem volt előre bizonyosan látható, nem alapozza meg a közszereplői minőségét.

[20] Az elsőfokú bíróság a per során rendelkezésre álló tanúvallomásokat is tévesen értelmezte. A csatolt jegyzőkönyvben kizárólag személy3 tanúvallomására hivatkozott az alperes, és ott kizárólag a tanú felé célzott kérésről szólt a vallomás tartalma, ez nem alapozza meg azt a következtetést, hogy személy1t zsarolta volna meg.

Személyes előadásában a felperesi tanúkkal egybehangzóan nyilatkozta, hogy személy1ben azért ingott meg a bizalma, mert a személy2ben nem a résztvevő cégek, hanem a saját cégeinek érdekeit képviselte. Abban, hogy ezt összeférhetetlennek értékelte és ezt a véleményét közölte személy1al, a további együttműködést az összeférhetetlen állapot megszüntetéséhez kötötte, semmiféle jogellenes momentum nincs, az zsarolásnak még véleményként sem tekinthető. A zsarolásnak tartalmaznia kell valami jogellenes kényszerítési elemet.

[21] Az első fokon eljáró bíróság tévesen állapította meg, hogy nincs jelentősége annak, hogy személy1 tudott-e a cég megalapításáról. személy4 azt erősítette meg, hogy folytak tárgyalások személy1 üzletreszéről, de arra nem merült fel adat, hogy konkrét ígervény történt volna közös alapításra. Az a körülmény, hogy személy1 tudott a cég megalapításáról, de nem kapott az alapítás pillanatában üzletreszt, hanem ennek feltételeiről tárgyalások folytak, nem alapozza meg azt a következtetést, hogy a céget az illető háta mögött alapították volna meg.

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítélet [25] bekezdésében írtakkal helyesen állapította meg, hogy a perbeli írás közpénz felhasználást érint.

A tanúvallomásokat helytállóan értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a sérelmezett közlések körében bizonyítási kötelezettségének is eleget tett. Azzal ugyanis, hogy a felperes meglátogatta személy3t és a cégből való kizárás lehetőségét pedzegette, ha nem járul hozzá személy1 ügyvezetői visszahívásához, megzsarolta személy1t. (17.P. jkv. 5. oldal személy3 vallomása) személy6 tanúvallomása is azt erősítette meg, hogy személy1 nem tudott a cégalapításról. (ld. 11. és 12. oldal) Ugyanerre utaltak az elsőfokú bíróság által 2022. október 17. napján meghallgatott tanúk is.

[23] Hivatkozott a Kúria Pfv.IV.20.230/2022/4. számú, sajtó-helyreigazítás tárgyában hozott ítéletének indokolása [27] és [29] bekezdéseire, továbbá a Pfv.IV.22.614/2017/8. számú ítélete [11] és [110] bekezdéseiben írtakra, a sajtónak a közvélemény tájékoztatása körében betöltött szerepe, továbbá a vélemények alapját képező tények körében felmerülő bizonyítási kötelezettség tekintetében.

A másodfokú eljárással összefüggésben a csatolt költségjegyzék alapján 70.000 forint + áfa, azaz bruttó 88.900 forint megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

[24] A fellebbezés nem alapos.

[25] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével, kifejtett érveivel is egyetértett, azokat nem ismétli meg.

[26] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli írás közérdeklődésre számot tartó témát dolgozott fel. E körben nem annak van jelentősége, hogy a felperes személyesen vagy cégén keresztül a programmal összefüggésben kért-e állami támogatást, a cikk közérdekűségét a témája adja. Az írás arról számol be, hogyan jött létre az egyik legnépszerűbb autómegosztó rendszer, milyen pénzügyi, jogi háttere volt az ügynek. A hasonló jellegű tevékenységet folytatóknak – startupban érdekelteknek, pénzügyi befektetőknek – milyen nehézségekkel kell szembenézniük. A PK 12. számú állásfoglalásban kifejtettekre tekintettel ezen kontextusban vizsgálta a keresettel érintett közléseket és tekintette a felperest a témában érintett olyan személynek, akinek e körben a Ptk. 2:44. § (1) bekezdése alapján korlátozhatók egyes személyiségi jogai. Jelentős szerepet játszott ugyanis a cég1 megalakulásában, ezen cégnévvel ismertté vált autókölcsönzési modell működésében.

[27] Az írásból egyértelműen kiderül, hogy az események egyik résztvevőjének oldaláról mutatja be a cég alapítását, az üzleti vállalkozás megindulását, az annak kapcsán kialakult konfliktust. Ezzel összefüggő álláspontja kifejtése során nyilvánvalóan számos olyan értékítéllettel terhelt tényállítást fogalmazott meg személy1, amelyek közreadása, híresztelése esetében – amennyiben azok vékony ténybeli alappal rendelkeznek – helyreigazítás nem kérhető az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján.

[28] Az elsőként sérelmezett, a cégalapítással összefüggő közlés tekintetében valóban nem annak volt alapvető jelentősége, hogy a cégalapításról tudomása volt-e személy1nak. Annak lényegi tartalma szerint nevezett azt sérelmezte, hogy az ötlete megvalósításában kulcsszerepet játszó cégben nem kapott tulajdonrészt, abból nem részesedett, holott korábban ez volt közte és a felperes között a megállapodás. Emiatt indította meg azt a pert is, aminek eredményére utalt a perbeli írás címe is. Ezt támasztja alá továbbá áttételesen a perben született ítélet is. E szerint ugyanis személy1 a felperes érdekeltségébe tartozó cég által alapított cég1 érdekében végzett hosszabb időn keresztül tevékenységet, ennek ellentételezése lett volna a cégből való részesedése.

[29] A részesedés reményére vonatkozóan a csatolt jegyzőkönyvből kitűnően egyértelmű vallomást tettek a tanúk, személy3, személy6, személy8 is. Valamennyien úgy érzékelték, hogy a cég1 személy1 és a felperes közös cége. Ezt erősítette meg a perben

kihallgatott személy⁴ tanú vallomása is, miszerint szó volt arról, hogy a felperes is kap részesedést a megalakuló cégből, eredetileg az volt a terv, hogy ő is tulajdonos lesz.

[30] A másodikként sérelmezett közlésben a nyilatkozók a zsarolás szót nyilvánvalóan nem annak büntetőjogi értelmében használták. A szóhasználattal azt kívánták érzékeltetni, hogy a felperes kényszerítő hatású nyomást gyakorolt személy¹ra annak érdekében, hogy a személy²beli tisztségéről mondjon le. A „zsarolás” szó köznap értelemben nem feltételez szükségképpen jogellenes kényszerítést. Olyan esetekben is használatos, amikor valaki azt kívánja kifejezni, hogy valamilyen szándékai ellenére való cselekedetet muszáj végrehajtania, tennie kell valamit vagy akár tétlenné kell válnia. A perbeli esetben nem volt vitás, hogy személy¹ nem kívánt lemondani tisztségéről és bizonyítást nyert az, hogy nem önszántából mondott le. Ezt a szituációt, abban a felperes szerepét, magatartását jellemezték a nyilatkozók a zsarolás szóval, amely jelen esetben véleményként értékelendő. Ezt egyértelműsíti ügyvéd¹ nyilatkozata, aki kifejezetten magyarázatot ad arra, miért tekintették a felperes magatartását zsarolásnak. Mindezek alapján tehát olyan értékítélet kifejtésére került sor, amelynek helytelen volta esetében sem kérhető helyreigazítás.

[31] A per eldöntése szempontjából alapvető jelentősége nem volt, de az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy teret engedett a felperes részére is saját álláspontja kifejtésére. Magatartása a szakma szabályainak megfelel a perbelihez hasonló cikkek esetében akkor is, ha nem egy írásban jeleníti meg a szemben álló felek álláspontját, hanem arról két külön cikkben számol be.

[32] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását nem találta indokoltnak. Észlelte azonban, hogy a perköltség megfizetéséről az elsőfokú bíróság pontatlanul rendelkezett, figyelemmel a Pp. 499. § (1) bekezdés második fordulatra, ezért az elsőfokú ítéletet a rendelkező rész szerinti pontosítással hagyta helyben a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[33] A le nem rótt kereseti illeték megfizetésének módját a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. törvényt (Itv) módosító 2022. évi XLV. törvény 70. § és 73. § 6. pontjában foglaltakra tekintettel határozta meg.

[34] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesért felelősséget viselő jogi személy részére az ügyvédi munkadíjat, valamint a Magyar Állam javára a le nem rótt fellebbezési illetéket megfizetni.

[35] Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[36] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése alapján, továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése alapján döntött.

[37] Tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. január 19.

Dr. Hercsik Zita s.k.
László s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kovaliczky Ágota

előadó bíró

s.k.

Dr. Fintha-Nagy Péter

bíró